

дългъ да плащашъ.“ И въ туй време поискалъ една табла и я подложилъ на селенина да си пречете парытъ.

Здравко са укорилъ, като видѣлъ чичо-цониовытъ жалтичкы; и познавало са, че съ по-добро око хваналъ да го изглѣдва.

Когато г. Нѣголъ преглѣдалъ смѣткытъ и похвалилъ, че е сичко право преброено, добръ натъкмено, селенина извадилъ отъ кошницата си една торбичка съ сушени зарзавы, крушы и гнилы мушмолы. „Ей какво донесохъ за дѣчорлигата, казалъ той. Не щѣшь ли, господине, тѣз дене да гы доведешъ да са разтѣратъ къмъ дома? Азъ щѣ са помѣчѣ, колкото ми иде отръки, да имъ прегодѣ. Имамъ добры коние: щѣ додѣ самичкѣ да гы земнѣ и щѣ гы вознѣ нататкѣ и насамъ съ моята ситалига.“ Г. Нѣголъ му са обрѣкалъ, че ще иде да го наглѣда, и са помѣчилъ за обѣдъ да го остави у тѣхъ си. „Вый мене почели, чичо Цонио казва, пѣкъ васъ господъ дава почете, да ви дава животъ и здравие; ала ми е криво, чорбаджи Нѣголе, че не щѣ могнѣ да останѣ у васъ на обѣдъ, защото имамъ ёще толкоз земи-дай на пазаръ има чяка много работа на село.

Г. Нѣголъ му напѣлнилъ кошницата съ млинкы и симити за дѣцата му, благодарилъ